

Sygn. akt I CSK 3606/22

POSTANOWIENIE

Dnia 29 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Władysław Pawlak

w sprawie z powództwa [...] Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w K.

przeciwko B. S.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 29 listopada 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 24 czerwca 2021 r., sygn. akt II Ca 2474/19,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Krakowie na rzecz adw. D. D. wynagrodzenie w kwocie 2700 (dwa tysiące siedemset) zł, powiększonej o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej B. S. z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 24 czerwca 2021 r. Sąd Okręgowy w Krakowie oddalił apelację pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w Wadowicach z dnia 6 czerwca 2019 r., którym uwzględniono powództwo [...]. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w K. przeciwko B. S. o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną.

Pozwana oparła skargę kasacyjną na podstawie naruszenia przepisów prawa procesowego: art. 5 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c., art. 3, art. 232, art. 227 w zw. z art. 391 § 1 i art. 381, art. 47 § 3¹, art. 177 § 1 pkt 6 w zw. z art. 391 § 1, art. 378 § 1, art. 387 § 2¹ pkt 2 w zw. z art. 391 § 1, art. 232 w zw. z art. 391 § 1, art. 117 § 1 i 5, art. 387 § 2¹ § 1 oraz art. 327¹ § 1 pkt 1 w zw. z art. 391 § 1, art. 231 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 46 § 1 k.c. i art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece oraz art. 527 § 2 k.c.

Skarżąca, wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, twierdziła, że skarga jest oczywiście uzasadniona, o czym miała świadczyć oczywista zasadność przytoczonych przez nią kolejno zarzutów kasacyjnych.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli wystąpi przynajmniej jedna z określonych w tym przepisie przyczyn, co powinno zostać wykazane i należycie uzasadnione przez podmiot, który składa wniosek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Skarżąca nieskutecznie powołała się na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku opartego na tej przyczynie przyjęcia skargi do rozpoznania wymaga przedstawienia argumentacji prawnej zmierzającej do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw kasacyjnych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 nie publ. i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, nie publ.); przekonanie o wystąpieniu tej przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu tak rozumianej „oczywistości” zasadności skargi. Uzasadnienie wniosku nie może sprowadzać się do powtórzenia, choćby w zmodyfikowanej formie, uzasadnienia podstaw kasacyjnych, ani być sformułowane w sposób, który wymagałby oceny ich zasadności.

Uzasadnienie wniosku skarżącej nie odpowiada tym wymaganiom, gdyż stanowi jedynie powtórzenie kolejno wszystkich zarzutów skargi oraz części ich

uzasadnienia (dotyczy to wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zarówno w wersji pierwotnej k. 532, jak i uzupełnionej k. 549-557). W rezultacie uzasadnienia wniosku oraz podstaw kasacyjnych są w znacznej mierze ze sobą zbieżne. Ze względu na wadliwy sposób uzasadnienia wniosku nie zawiera ono argumentacji wykazującej oczywisty charakter zarzuconych naruszeń prawa, które mogłoby ewentualnie świadczyć o oczywistej zasadności skargi.

Ażeby nie pozostawiać bez wyjaśnienia podniesionej w skardze kwestii braku ustanowienia dla skarżącej pełnomocnika z urzędu w postępowaniu odwoławczym, należy stwierdzić, że wbrew postawionemu zarzutowi Sąd Rejonowy w Wadowicach rozpoznał jej wniosek o ustanowienie takiego pełnomocnika z tym, że wniosek ten został oddalony postanowieniem z dnia 23 września 2020 r. (k. 305), które skarżąca zaskarżyła zażaleniem „poziomym” oddalonym następnie postanowieniem z dnia 4 grudnia 2020 r. (k. 324, 322). W świetle okoliczności sprawy, jak trafnie przyjęto, nie było podstaw do twierdzenia, iż pozwana jest osobą nieporadną, a sprawa na tyle skomplikowaną, aby należało ustanowić dla pozwanej pełnomocnika z urzędu. Gdyby twierdzenie to okazało się uzasadnione, należałoby rozważać, czy strona nie została pozbawiona możliwości obrony swych praw, a w konsekwencji, czy nie doszło do nieważności postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozagę z urzędu na podstawie art. 398¹³ § 1 k.p.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2006 r., II CSK 51/06, nie publ. i z dnia 8 grudnia 2009 r., I UK 195/09, OSNP 2011 r., nr 13-14, poz.190). W sprawie jednak taka sytuacja - jak wskazano - nie zaistniała.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym rozstrzygnięto stosownie do § 8 pkt 6 i § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2019 r. poz. 18 ze zm.).

l.n
at